

[Erik Kragh.]

af 30erne. Jo mere man gav efter over for diktatur og pres, des mere voksede appetitten.

Det, vi i dag ser i den amerikanske politik, er en fortsættelse af den linje, som amerikansk politik har haft siden krigen, og som har givet sig udtryk i Trumandoktrinen, i Marshallhjælpen, i luftbroen under den første Berlinkrise, i NATO, i indgriben ved overfaldet på Sydkorea, i Berlinkrisen i 1961 og i Cubakrisen i 1962. Det er alt sammen forsøg på at hindre, at den eksisterende magtbalance bliver rokket.

Det ærede medlem hr. A. C. Normann mener, at kommunismen ikke kan bekæmpes med våbenmagt — og jeg vil da gerne sige, at jeg tror heller ikke, at kommunismen alene kan bekæmpes med våbenmagt — men vil det sige, at det ærede medlem mener, at man ganske roligt kan give efter, hver gang der bliver startet en guerillakrig et eller andet sted, og sige: ja, her kan vi ikke gøre noget, for vi kan ikke bekæmpe kommunisme med våbenmagt? Nej, vi må se på de storpolitiske farer, for man kan da sige sig selv, at kinesiske ambitioner imod Indien, Australien og New Zealand ville kunne afstedkomme de frygteligste kædereaktioner med hensyn til krig, og vi må se på kontinuiteten i amerikansk udenrigspolitik, som til trods for al den kritik, amerikanerne er udsat for, til syvende og sidst har samme mål: at hindre, at staterne bliver overtaget ved kup indefra, ved guerillakrige, ved terror og ved oprør, altså med andre ord søge at bevare de siddende regeringer og samtidig hjælpe dem til at opbygge en menneskeverdigg tilværelse for deres folkeslag. Det er det, sagen i Vietnam drejer sig om.

Svend Haugaard: I glæden over — eller jeg havde nær sagt taknemligheden over — at vi endelig har fået en udenrigspolitisk debat, skal jeg dog ikke glemme at spørge, hvad der egentlig er årsag til, at det så sjældent sker. Det skulle vel ikke være så vanskeligt, for hvis blot ministeren giver en redogørelse for et af de udenrigspolitiske spørgsmål og 17 medlemmer derefter tager sagen op og ønsker en debat, er det jo klart. Flere af ordførerne i dag har sagt, at det var glædeligt, at vi fik en sådan debat, og beklagede, at det skete så sjældent. Jeg synes

derfor, det var rimeligt at stille det spørgsmål til udenrigsministeren — jeg vil egentlig gerne have løftet af statsministeren også — om man vil sørge for i fremtiden med passende mellemrum — ikke mindst hver gang der er et afgørende udenrigspolitisk problem — at spørgsmålet bliver taget op, og at der bliver lejlighed til at drøfte det her i tinget. Vi har jo i dag set, hvordan alting blandes sammen, at blot et af de store emner i og for sig var tilstrækkeligt til en hel dags debat.

Hvad angår det materiale, som folkettinget får til oplysning om udenrigspolitiske forhold, står det også meget sløjt til. Så vidt jeg kan erindre, har vi i 1965 kun fået tre små pjecer, deriblandt beretningen fra FN's 19. generalforsamling. Den kom i slutningen af juli, og det vil sige, at vi med 8-9 måneders forsinkelse fik noget at vide om, hvad udenrigsministeren egentlig har sagt på Danmarks vegne i FN. Det varer sikkert længe, inden vi får noget at vide om, hvad der er sagt ved den 20. generalforsamling, ud over de brudstykker, vi har hørt her i dag, og det, vi har fra aviserne.

Det foresvæver mig, at jeg har set et citat fra folketingets forhandlinger i 1960, hvor det daværende menige medlem hr. Per Hækkerup udtalte en meget skarp kritik over den meget ringe underretning i udenrigspolitisk henseende, man bød folketingets medlemmer. Hvis det i mellemtiden med udenrigsministerens hjælp er blevet bedre, må det vist dengang have været direkte negativt. Vi har et udenrigspolitisk nævn, og jeg har ladet mig fortælle, at medlemmerne dér får en stor stak af papirer, som er stemplet „fortroligt“. Jeg skal ikke benægte, at der kan være visse ting, som det er nødvendigt at stemple „fortroligt“ — det gælder vel især, når det drejer sig om underhåndsftaler med statsmænd i udlandet, men jeg vil da tro, at 90 pct. eller mere uden skade vil kunne gives videre til tingets medlemmer og måske endda være en tiltrængt interessevækker for disse.

Jeg synes, at vi herhjemme er lidt hysteriske i den tys-tyspolitik, vi fører; det gælder med hensyn til de udenrigspolitiske forhold; jeg her har nævnt, og det gælder også i høj grad med hensyn til fotoforbud af gamle krudttårne og vartegn ved flyvepladser og forskelligt andet. Jeg ved ikke, hvorfor man gør det, om det er, fordi man